

iva um, hvat það var, ið gjörði, at hann megnaði at fullføra skeiðið.

– Tað var brøðralagið millum okkum livverjar. Satt at siga, so trúði eg ikki upp á slíkt fyrr enn eg upplivdi tað sjálvur, men tað er ótrúligt hvussu sterkt vinskapurin verður millum persónar, tá teir fara gjøgnum slíkt saman. Tað er eitt vinalag, ið klárar tíðarinnar tonn. Sum slagorðið sigur: »Éngang Garder, altíð Garder«, sigur Pauli Sørmark.

Sjálvt ikki vinalag, ið eru fleiri ár eldri, kunnu samanberast við vínabondini, ið Pauli Sørmark knýtti í herinum.

– Eg havi ein vinmann, ið eg havi verið vinur við síðan áðrenn vit dugdu at ganga. Men tað er ikki í námind av vinskapiinum, ið eg havi við teimum, ið eg vandi við. Tað er eitt ótrúliga sterkt bróðurskap, og uttan tað, so hevði eg aldrin klára hetta, sigur Pauli Sørmark avgjörður.

Sum fyrsta daman

Eftir at hava fullført fyrsta partin var Pauli Sørmark klárur til bláa tænastruna, og harvið at halda varðhald yvir teimum kongaligu.

Eg avgjörði ikki at fara niður aftur, og tveir mánaðir seinni fór eg á knæ og spurdi hana, um hon vildi verða mín. Hon segði ja

Men hóast venjingin var liðug, so merkti tað ikki, at krøvini gjørdust linari.

– Ein vanligur arbeiðsdagur á Amalienborg var, at man var í einum av trimum bólkum, ið var

á varðhaldi. Teir triggir bólkarnar skiftast so at standa á varðhaldi, soleiðis at man stóð tveir tímar hvørja ferð. Tað kann serliga gerast tungt um summarið, tá man stendur har í einum stóru og heitum ullbúna, greiðir Pauli Sørmark frá og heldur fram.

– Okkara uppgáva var, at halda skil og ordan. Tað vil siga, at forða fólki at fara inn ymsastaðni, forða bilum at steðga á staðnum o.s.fr. Tað krevur, at man klárar at rópa hart, sigur Pauli Sørmark.

Stórir dentur verður eisini lagdur á, at útgerðin hjá kongaligu livverjuni er lýtaley.

– Við byrjanini av tænastruni fingur vit eina gamla, slitna leður-tasku, ið hevur eitt virði á 10.000 krónur, ið vit skuldu brúka við búnanum. Síðan fingur vit vatt og ymiskt at pussa taskuna við, og var tað okkara uppgáva, at taskan altíð var rein og skínandi, sigur Pauli Sørmark.

At pussa eina slíka tasku, so at hon klárar stóðið hjá kongaligu livverjuni, er ikki sum at siga tað.

– Eg var heppin og fekk eina rímliga flotta tasku, men eg brúki 20-25 tímar at pussa mína. Tá

hevur man lagt so nógv arbeiðið í taskuna, at man byrjar at fara við henni, eins og hon er tín fyrsta dama, sigur Pauli Sørmark.

Drotningin heilsaði

Tað eru fleiri stóð, ið kongaliga livverjan vanligar er á varðhaldi. Tað er Amalienborg, við íbúðirnar hjá kongaliga livverjuni í Keypmannahavn, Rosenborg, Marselisborg í Aarhus, Fredensborg í Norðursælandi og Kastellet í Keypmannahavn. Harumframt eru kongaliga livverjan á varðhaldi ymsastaðni, ið drotningin og krúnprinsahjúnini fara.

Hóast kongaliga livverjan kemur tætt upp á tey kongaligu, ið flest onnur bara síggja í bløðum og sjónvarpi, er tað óvanligt, at teir hava nakað samband við tey kongaligu.

Pauli Sørmark hevur tó eitt serligt minni, tá hann stóð á varðhaldi í Fredensborg. Drotningin var á slottinum í nakrar vikur í summar, og tí var kongaliga livverjan sjálvandi til staðar.

– Ein dagin tá eg standi á varðhaldi síggi eg, at bilur hennara kemur koyrandi. Í tí hon kemur

koyrandi framvið, hyggur hon upp á meg og heilsar. Tað er eitt stuttligt minni at hava, greiðir Pauli Sørmark frá.

Minnini hava fest seg

Í fyra mánaðir stóð Pauli Sørmark á varðhaldi á teimum ymsku støðunum, og hóast tað ikki altíð var serliga spennandi at standa stillur í nærum tveir tímar, so eru tað nakrar løtur, ið hava fest seg í minnið.

– Tað sterkasta minnið er frá eini sunnunátt, tá eg og ein annar hildu vakt við íbúðirnar hjá kongaliga livverjuni. Klokkan var fyra um náttina og hvørgin av okkum hevði nakran serligan hug at vera har, tá triggjar gentur koma súkklandi framvið. Bráðliga rópa tær: »Patter«, og hálaðu blusurnar upp, og súkklaðu síðan víðari, greiðir Pauli Sørmark og heldur fram.

– Seinni sama kvöld komu tvær gentur yvir til okkara og spurdu, um tær kunnu fáa okkara telefonnummar. Tað hava vit ikki lov til, men vit gjørdur eitt undantak.